

Sygn. akt II Ns 990/11

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie: Sędzia SR B. M.

Protokolant: staż J. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2017 roku w Ł.

sprawy z wniosku K. L.

z udziałem M. L.

o podział majątku wspólnego, dział spadku i zniesienie współwłasności

z urzędu

w przedmiocie wniosku obu stron o uzupełnienia postanowienia z dnia 26 maja 2017 roku

postanawia:

uzupełnić postanowienie z dnia 26 maja 2017 roku wydane w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w ten sposób, że:

a) w pkt. 3 (trzecim) sentencji orzeczenia po słowach „**od dnia uprawomocnienia się postanowienia**” dodać „z ustawowymi odsetkami **za opóźnienie** na wypadek uchybienia terminowi płatności każdej z kwot”.

b) po pkt. 6 (szóstym) sentencji orzeczenia dodać pkt. 6 a) o następującej treści „oddalić wniosek K. L. o odszkodowanie z tytułu bezumownego korzystania przez M. L. z lokalu mieszkalnego opisanego w pkt. 1 a) ponad udział uczestnika”.

Sygn. akt II Ns 990/11

UZASADNIENIE

W dniu 26 maja 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie postanowienie, w którym nie rozstrzygnął o całości żądania.

(postanowienie k. 599- 600)

W dniu 30 maja 2017 roku pełnomocnik uczestnika złożył wniosek o uzupełnienie postanowienia w zakresie odsetek ustawowych za zwłokę od zasądzonych w pkt. 3 orzeczenia od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwot 87.755 zł. i 19.068,23 zł.

(pismo pełn. uczestnika k. 618)

Z kolei w dniu 2 czerwca 2017 roku pełnomocnik wnioskodawczyni złożył wniosek o uzupełnienie postanowienia w zakresie rozstrzygnięcia o żądaniu zasądzenia od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni odszkodowania za bezumowne korzystanie ponad udział z lokalu mieszkalnego wchodzącego w skład majątku wspólnego uczestnika i H. L..

(pismo pełn. wnioskodawczyni k. 622)

Zgodnie z treścią przepisu art. 351 § 1 k.p.c., strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku, zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku, jeżeli sąd nie orzekł o całości żądania, o natychmiastowej wykonalności albo nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu.

W punkcie 3 orzeczenia Sąd zasądził od K. L. na rzecz M. L. kwotę 87.755 zł. tytułem spłaty w związku z przyznaniem wnioskodawczyni prawa odrębnej własności lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...) oraz kwotę 19.068,23 zł. tytułem rozliczenia nakładów uczestnika na powyższy lokal mieszkalny, płatną w terminie 6 miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia. Nie ulega wątpliwości, że w przypadku nie spełnienia przez K. L. powyższego świadczenia, uczestnik będzie miał prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie). Dlatego też Sąd uzupełnił postanowienie z dnia 26 maja 2017 roku wydane w niniejszej sprawie w ten sposób, że w pkt. 3 sentencji orzeczenia po słowach „w terminie 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia” postanowił dodać „z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek uchybienia terminowi płatności każdej z kwot”.

Natomiast w zakresie żądania K. L. zasądzenia od uczestnika na jej rzecz odszkodowania za bezumowne korzystanie ponad udział z lokalu mieszkalnego wchodzącego w skład majątku wspólnego uczestnika i H. L., Sąd uznał je za nieudowodnione. Przypomnieć należy, iż w myśl art. 206 k.c. każdy ze współwłaścicieli jest uprawniony do współposiadania rzeczy wspólnej oraz do korzystania z niej w takim zakresie, jaki daje się pogodzić ze współposiadaniem i korzystaniem z rzeczy przez pozostałych współwłaścicieli. Uregulowane w cytowanym przepisie uprawnienie współwłaściciela do współposiadania rzeczy wspólnej polega na tym, że jak każdy inny współwłaściciel może on posiadać całą rzecz i korzystać z niej. Jest to więc wspólne uprawnienie, bo żadnemu współwłaścicielowi nie przysługuje z tytułu udziału we własności prawo do wyłącznego korzystania (posiadania) z jakiejś określonej części rzeczy. Korzystanie z rzeczy wspólnej przez jednego ze współwłaścicieli uzasadnia przy tym żądanie rozliczenia się przez niego z pobranych w ten sposób korzyści, jeżeli wykraczało poza granice zakreślone w art. 206 k.c. Oczywiście omawiane uprawnienie doznaje ograniczeń, posiadanie współwłaściciela nie może bowiem naruszać, czy też pozbawiać posiadania pozostałych współwłaścicieli. Co do zasady M. L. był zatem uprawniony do korzystania z przedmiotowego lokalu w całości, co też czynił, przy czym w sprawie nie zostało wykazane, aby uczestnik z tytułu korzystania z całego lokalu otrzymywał jakiegokolwiek pożytki. Sąd przyjął ponadto, że K. L. nie zdołała udowodnić, aby została pozbawiona możliwości posiadania lokalu w zakresie, jaki wynikał z jej prawa współwłasności. Wnioskodawczyni wspomniała raptem o dwóch, trzech przypadkach, kiedy to nie mogła dostać się do mieszkania, co w jej ocenie było spowodowane działaniami uczestnika. Jak ustalono w toku postępowania, sytuacje te przypadły na krótki okres czasu i były związane z niesnaskami, jakie zachodziły między stronami, a dotyczyły kwestii wzajemnych oskarżeń o wynoszenie rzeczy z mieszkania. Nieudowodnione jest przy tym, aby w spornych sytuacjach wnioskodawczyni wzywała policję. Jednocześnie z relacji K. L. wynika, że zdarzały się sytuacje, gdy do mieszkania udało jej się wejść. Co przy tym istotne wnioskodawczyni nie wskazywała, aby w ogóle miała zamiar przebywać w spornym lokalu, czy też korzystać z niego w inny sposób. W sprawie brak jest również dowodów na to, że w późniejszym okresie czasu, niż opisywany przez wnioskodawczynię, a przypadający na połowę 2012 roku, podejmowała ona dalsze próby, które miały na celu korzystanie z przedmiotowego mieszkania. K. L. posiadała własne mieszkanie, które zakupiła, gdy okazało się, że jej matka zachorowała, co prowadzi do wniosku, że jej obecność w lokalu przy ul. (...) była tymczasowa i wiązała się z koniecznością sprawowania opieki nad H. L.. Po śmierci matki wnioskodawczyni nie miała żadnego interesu, aby mieszkać wraz z ojcem zwłaszcza, że w tym czasie jej mieszkanie było już wyremontowane i wyposażone, a relacje między stronami były nienajlepsze. Oczywiście wnioskodawczyni mogła dysponować przedmiotowym lokalem w inny sposób, aniżeli poprzez zamieszkiwanie w nim, w sprawie nie zostało jednak wykazane, iż K. L. w rzeczywistości podjęła jakiegokolwiek czynności, które zmierzałyby do wynajęcia jednego z dwóch pokoi. Wyjaśnienia K. L. dają asumpt do wniosku, iż wyłącznie rozważała taką możliwość z czego jednak zrezygnowała, ponieważ „nie można liczyć na uczestnika” (k. 467). Wnioskodawczyni nie podnosiła przy

tym, aby rozmawiała z uczestnikiem na temat ewentualnego wynajmu części mieszkania. W takim stanie rzeczy nie można obarczać M. L. odpowiedzialnością za to, że jego córka ostatecznie nie zrealizowała swojego pomysłu, w sytuacji, gdy o pomysle tym uczestnik w ogóle nie wiedział. Reasumując Sąd uznał, że wnioskodawczyni na skutek własnej, suwerennej decyzji, zdecydowała się opuścić lokal przy ul. (...), co jak wyjaśniono wyżej było pochodną tego, iż posiadała ona odrębny lokal, który wyremontowała i wyposażyla na własne potrzeby. Powyższe przesądziło za oddaleniem żądania wnioskodawczyni o zapłatę odszkodowania za bezumowne korzystanie przez uczestnika z lokalu ponad jego udział.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.